

Jāņa 2:1-11

1 Trešajā dienā bija kāzas Kānā Galilejā, un Jēzus māte bija tur.

2 Bet arī Jēzus un Viņa mācekļi bija aicināti kāzās.

3 Kad nu pietrūka vīna, Jēzus māte saka Viņam: "Viņiem nav vīna."

4 Jēzus saka tai: "Kas Man ar tevi, sieva? Mana stunda vēl nav nākusi."

5 Viņa māte saka sulaiņiem: "Ko Viņš jums teiks, to darait!"

6 Bet tur stāvēja seši akmens ūdenstrauki pēc jūdu šķīstīšanās paražas, un katrā no tiem sagāja divi līdz trīs mēri.

7 Jēzus saka viņiem: "Piepildait traukus ar ūdeni!" Un tie tos piepildīja līdz malai.

8 Tad Viņš saka tiem: "Tagad smeliet un nesiet galda uzraugam!" Un tie to aiznesa.

9 Kad nu galda uzraugs bija nobaudījis ūdeni, kas bija kļuvis par vīnu, nezinādam, no kurienes tas ir, kamēr sulaiņi, kas ūdeni bija smēlušī, to zināja, - tad galda uzraugs aicina līgavaini

10 un viņam saka: "Ikviens cilvēks papriekš ceļ priekšā labo vīnu, un, kad viesi ieskurbuši, mazāk vērtīgo, bet tu labo vīnu esi pataupījis līdz šim."

11 Šī ir pirmā zīme, ko Jēzus darīja Kānā Galilejā, atklādam savu godību, un Viņa mācekļi sāka Viņam ticēt.

Notikums Kānā ir mazs gabaliņš no kādu mums nezināmu cilvēku dzīves. Izstāsti manu dzīvi, Jēzu - cilvēks varētu lūgt sastopot Kristu! Kā tu to redzi? Iespējams, mēs redzam savu dzīvi vienmuļu, pelēcīgu, piespiedu kārtā raizēm pilnu par daudzām lietām. Bet kā to redz Kristus!? Kā Bībele uzlūko manu dzīvi? Es domāju, ka šis Kānas stāsts ir stāsts arī par tavu un manu dzīvi.

Vispirms - mūsu dzīve neatraujami tiek skatīta kopībā ar baznīcu. Cilvēcīgi skatoties varētu likties, ka baznīca ir ietverta mūsu dzīves kontekstā, bet Bibliiski skatoties mūsu dzīve ir ietverta Baznīcas kontekstā. Paskaidrošu. Cilvēcīgi skatoties varētu likties, ka baznīca ir fragments no manas dzīves, kurā cilvēks laiku pa laikam atrodas, tā ir daļa no darba, ģimenes, svētkiem un ikdienas, raizēm un cerībām. Brīžos, kad cilvēks atceras savu dvēseli, kad dzīvē ir kārtējais sastrēgums, viņš piestaigā uz baznīcu. Cilvēcīgi skatoties varētu teikt, ka arī pats Dievs ir "fragments" no cilvēka dzīves, kuru cilvēks laiku pa laikam atceras ikdienas skrējienā.

Turpretī Bibliiski skatoties - tā ir tava dzīve, kas ietverta Baznīcā. Līdzīgi kā bērns dus mātes klēpī, nevis māte bērna klēpī. Nevis tu nes savā dzīvē Baznīcu, bet Baznīca ik dienas nes tevi, jo Baznīca ir kopība ar Dievu ne tikai svētdienā. Tas ir tas kā Bībele redz cilvēka dzīvi. Ir svarīgi, lai arī mēs ieraudzītu tāpat. Jo tas piepilda mūsu dzīvi ikdien' ar neizsakāmu Dieva mīlestības un tuvuma apziņu, kas tevi sasildīs pat visaukstākajās dienās un iepriecinās visvientuļākajos brīžos.

Tālāk - kāzas. Tas ir sens Bibliisks tēls, kurā izteikta Dieva kopība ar saviem cilvēkiem, proti, savu baznīcu virs zemes. Tik skaisti, tik priecīgi, tik svēti, tik svinīgi! Dievs lūkojas uz tavu dzīvi, uz attiecībām ar tevi tik skaisti, tik priecīgi, tik svēti, tik svinīgi! Cilvēkam gan varētu likties - kas gan tur liels - atnākt uz baznīcu, uz dievkalpojumu!? Tik ierasti, tik, varbūt, vienmuļi, kārtējā reize... Un, tomēr vai jūtam kā uzelpo mūsu dvēsele, kā paēd no Dieva vārda un lūgšanām, draudzes dziesmām Dievam mūsu iekšējais cilvēks, kura dzīvība ir tik ļoti atkarīga no kopības ar Dievu!? Pasaulē ir tik daudz satraukuma un posta, kas līst pāri malām cilvēka dvēselē. Kā lai dzīvo tajā, ja cilvēka dvēsele nav paēdusi Dieva miera, Dieva klātbūtnes prieka. Kā lai dzīvo pasaulē ar sāpošu dvēseli?

Tālāk uzlūkosim akmens traukus. *Bet tur stāvēja seši akmens ūdenstrauki pēc jūdu šķīstīšanās paražas, un katrā no tiem sagāja divi līdz trīs mēri.* Tik smagi un raupji - akmens trauki. Gluži kā, citreiz, mēs paši un mūsu dzīve pasaulē. Bet, zini, kas tajos ir vērtīgs, vai zini kad atmirdz to patiesā vērtība!? Tad, kad tajos ielejas saturs. Kristībās cilvēka dzīve piepildās ar dzidru, skaidru saturu kā avota "sudraba" ūdens. Bez ūdens nav iespējama nekāda dzīve virs zemes. Bez kristības cilvēka dvēselei nav patiesas dzīvības satura. *"Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns". (2.kor. 5:17)* Cilvēka dzīve bez dievišķa satura ir kā tukšs akmens trauks. Bet trauks, ja tam nav ko glabāt sevī, ir tikai tukšs eksponāts.

Vai zini kas mūsu dzīvē ir vispriecīgākais - kā kāzās? Kādu dienu šis ūdens tiks vērsts vīnā. Tas, kas nes šķīstību kādu dienu vērtīsies priekā, kādu mēs nemaz neesam baudījuši šeit virs zemes. *9 Kad nu galda uzraugs bija nobaudījis ūdeni, kas bija kļuvis par vīnu, nezinādams, no kurienes tas ir, kamēr sulaiņi, kas ūdeni bija smēlušī, to zināja, - tad galda uzraugs aicina līgavaini 10 un viņam saka: "Ikviens cilvēks papriekš ceļ priekšā labo vīnu, un, kad viesi ieskurbuši, mazāk vērtīgo, bet tu labo vīnu esi pataupījis līdz šim."*

Jo vairāk cilvēks dzīvo virs zemes, jo mazāk viņu kas var pārsteigt. Reizēm cilvēks gadiem neizjūt ne lielu prieku, ne lielas bēdas - kaut kā tā pa vidam - skumjš apmierinājums, ka ir labi tā kā ir. Tā neapvaldīti sapriecāties, uzgavilēt, citreiz, var likties pat nekorekti - ko cilvēki padomās, kā no malas izskatīsies un atskatīsies!? No otras puses - bēdās - kam var atklāt savu sirdi, kuru ielaist tajā!? Tā nu cilvēki iemācās dzīvot savas dzīves kā gliemeži savos namiņos - no ārpuses cieti un neievainojami, no iekšpuses tik vārīgi un ievainojami. Tādiem mums ir apsolīts kādu dienu gavilēt kopā ar Kristu tik jautri kā kāzās. Iedomājies Jēzu, kurš pilnā balsī tev blakus priekā smejas un gavilē. Aiz prieka par tevi, aiz mīlestības par tevi. Iedomājies.

Ja mēs pajautātu Jēzum - kādu Kristu, Tu, redzi manu dzīvi, tad šis mazais stāsts varētu likt to labāk saprast. Stāstā teikts, ka *"Šī ir pirmā zīme, ko Jēzus darīja Kānā Galilejā, atklādams Savu godību, un Viņa mācekļi sāka Viņam ticēt"*. Pirmā zīme ir veltīta kopībai un priekam, kādu Jēzus ienesa cilvēku dzīvēs. Ienesa un nesīs. Mums tikai jāpaciesas kādu brīdi šai pasaulē, kamēr esam ceļā.

Āmen.

